

Дидактичний етюд і

Василь Герасим'юк

Коли в тобі зрубали
щось високе і горде,
і воно впало на душу, мов колода,
і не анабш, куди її подіти...
(Спалиш — сам згориш!)
Отак і носитимеш на серці,
доки поволеньки не струхлявіє...

Отож коли в тобі зрубали
щось високе і горде, як смерека,
ти поглянь, як рубають смереки,
рубають на хату,
бо на хату в горах — тільки смерека,
як, до речі, і на труну...

Отож коли в тобі зрубали
високу і горду смереку,
не притримуй — хай падає
і боляче придавить серце...

Тоді обітни їй гілля,
але залиш верхівку,
бо й таке верхів'я ще пригодиться,
бо
навіть повержене верхів'я смереки
витагне з дерева убитого
всі соки,
зробить його легким і теплим,
і непридатним для шашеля —
вивільнить твою душу...

І тоді
відітни верхів'я,
бо з поверженим — не підведешся.

Навіть із верхів'ям смереки.

Відітни!